

Kappale Jacob Prash'in kirjasta [The Dilemma of Laodikea](#) Postmoderni maailmankuva (sivut 260-264)

Uusi maailmankuva on postmoderni. Postmodernismin mukaan ei ole mitään julistuksellista totuutta. ”Totuus on suhteellinen”. ”Totuus on kokemuksellinen”, ”Se toimii minun kohdallani”. Minä en välitä siitä, onko ihmisillä kotiseurakunta; kaikin mokomin, kokoontukaa vain kodeissa. Pitäkää kuitenkin kotiseurakunta *raamatullisena*. Kun he istuvat piirissä ja kaikki lukevat luvun Raamatusta ja keskustelevat siitä: ”Tämä on se, mitä se minulle merkitsee”, niin se on subjektiivinen tulkinta. Pietarinkirjeessä meille sanotaan, että nämä asiat eivät ole subjektiivisia, vaan niillä on objektiivinen eksegeettinen merkitys. Totuudesta tulee suhteellinen. ”Se toimii minun kohdallani”; se on kokemuksellista.

”Kysymys ei ole totuudesta; ehkä siihen ei ole vastausta”, sanoo Brian McLaren. Postmodernismin mukaan ei ole olemassa mitään moraalisia absoluutteja, joten Saatanan palvelija Brian McLaren sanoo jälleen kerran, että meidän pitäisi pitää tauko väittelyssä homojen pappisvihkimyksestä ja homoavioliitosta ja viiden vuoden kuluttua kirkon pitäisi päättää. Kuten olemme jo nähneet, McLaren sanoo samaa, mitä teologiset liberaalit ovat aina sanoneet: ”Kirkko kirjoitti Raamatun ja kirkko voi kirjoittaa sen uudelleen.” Siinä ei ole mitään julistuksellista totuutta. Tätä on Esiintuleva Kirkko.

Tähän liikkeeseen, josta käytetään nimitystä ”Emergence”, kuuluu monia säikeitä, mutta monet keskeisistä opinkappaleista sisältyvät Dan Kimball'in samannimiseen kirjaan *The Emergent Church*, johon ovat kirjoittaneet esipuheet Brian McLaren ja Rick Warren. Siitä nähdään lisäesimerkkejä William P Young'in kirjan *The Shack* (**Suomeksi: Autiotalo, Päivä Oy 2010**) hengellisessä ja teologisessa turmeluksessa, kun Jumala on sivistymätön raskaansarjan musta nainen, joka odottaa vauvaa ikuisuuden maailmassa, jossa raamatulliset opit, joita kirjoittaja ei hyväksy, jätetään pois, kuten esim. iankaikkisen helvetin olemassaolo (käsitys, joka saa tukea sellaisilta annihilationisteilta kuin Englannin John Stott ja Roger Forster). Young'in maailmassa (ja Warren'in) seurakunta suorittaa kvanttihyppyn ekumeenisuudesta uskontojenvälisyyteen (interfaith) noudattaen Peter Kreeft'in luopiossa kirjassaan *Ecumenical Jihad*, jota ovat suosittelleet J.I. Packer ja **Charles Colson**, asettamaa ennakkotapausta. Täydellisessä kompromississa raamatullisen uskosta vanhurskauttamisen ja armosta pelastumisen evankeliumista, joka edellyttää parannuksen tekemistä ja toista syntymistä, sakramentteihin perustuva, sosiaalinen, tai mikä tahansa evankeliumi käy. Kun kerran ovat sängyssä paavin kanssa ekumeeniset kristityt, jotka seuraavat Colson'in kaltaisia eksyttäjiä, huomaavat, että paavi on sängyssä Dalai Laman kanssa ja tarina jatkuu aina Babyloniin saakka. Tai, kuten Ilmestyskirja sitä kuvailee: ”Suureen Babyloniin.”

McLaren'in postmodernissa maailmassa kristinuskossa ei enää ole kyse objektiivisesta totuudesta, vaan subjektiivisesta käsittämisestä ja suhteellisesta todellisuudesta. **Rick Warren**'in evankeliumissa ei enää ole kyse parannuksesta ja uskosta, vaan etsijäystävällisestä harhasta. Etsittäessä onttoa yhteyttä, joka teeskentelee olevansa Hengen yhteys, absoluuttinen totuus korvataan suhteellisella totuudella ja objektiivinen raamatullinen hengellisyys korvataan subjektiivisella kokemuksellisella hengellisyydellä, jossa teologinen tulee sekoitetuksi psykologiseen.

Samalla, kun sellaiset käsitteet eivät ole ainoastaan vieraita, vaan räikeässä ristiriidassa UT:n kristinuskon kanssa, ne ovat hyvin paljon yhteensopivia itämaisen uskonnon gnostilaisen mystiikan kanssa, joka tuli lännen seurakuntaan varhaisella keskiajalla kynttilöillä, suitsukkeilla, ikoneilla, uskonnollisella mystiikalla, kontemplatiivisella rukouksella ja vielä kerran *Lectio Divina*'n harhaisella valehengellisyydellä. Kaikki nämä tekivät suuren paluun Saatanan valheiden kirjan *The Celebration of Discipline* (kirj. Richard Foster), Ignatius Loyola'n uskonpuhdistuksen jälkeisten Joyce Huggett'in protestantisoinnien harjoitusten ja nyt raamatunopettajaksi julistautuneen englanninkielenopettaja Brian McLaren'in johtamien esiintulevien kirjoittajien ja luennoitsijoiden monimutkaisen labyrintin myötä. On uskomatonta, että se, mikä on muka nykyajan evankelikalismia hylkää Raamatun, kirkkohistorian ja rationaalisen ajattelun opetukset palaten keskiaikaan ja hyväksyen 5-8. vuosisatojen luostarimystiikan, joka tuotti keskiajan roomalaiskatolisuuden fiaskon, jota Lollardit, valdolaiset, böömiläiset veljet ja uskonpuhdistajat kaikki vastustivat.

McLaren'in nurinkurisessa maailmankuvassa totuuden etsiminen hyljätään merkityksettömänä, vaikka Jeesus sanoi olevansa tuo totuus. McLaren'in irrationaalisen kirjan vertauksista näemme hänen sekä järjen, että Raamatun ilmoituksen, demonisen vääristämisen. McLaren väittää, että avain Jeesuksen vertausten tulkintaan on mielikuvituksen käyttö. Se on puhdasta gnostilaisuutta ja avaa oven mille tahansa tulkinnalle riippumatta siitä, kuinka mielikuvituksellinen ja saatanallinen se ehkä on. Objektiiviseen totuuteen päästään eksegeesin kautta

tutkimalla vertauksia toisen temppelein ajan judaismien sosiaalisen kontekstin (sitz im leben) valossa ja Raamatun alkukielillä Pyhän Hengen valaistuksen kautta. Pyhän Hengen ilmoitus ei ole ristiriidassa eksegeesin kanssa, mutta eksegeesi on vahvistus, että johtopäätöksemme ovat Pyhän Hengen ohjaamia.

Tarvitaan uutta kvanttihyppyteologiaa opillisesti mahdollistamaan sellaiset muutokset, joita visioivat ne, jotka ajavat raamatullisen oikeaoppisuuden hylkäämistä uusgnostilaisen harhaoppisuuden hyväksi ja kristinuskon uudelleen määrittelemistä New Age -uskontona. Leonard Sweet yhdistelee kvantti-ideoita uudenlaiseksi teologiaksi, kun taas Brian McLaren samalla tavalla ryhtyy uuteen uuteen teologiaan, joka itseasiassa ei ole teologiaa lainkaan. Heidän ajattelussaan paradigman täytyy ”muuttua”.

”Esiintulevasta (emergent)” tulee yhteentulevaa (convergent) pinnanalaisen (submergent) kanssa, kun C. Peter Wagner'in NAR (New Apostolic Reformation = uusi apostolinen uskonpuhdistus), joka yhdistää kokemuksellisen opin, psykologian, valtateologian ja luonteeltaan enemmän gnostilaisen kuin raamatullisen hyperkarismaattisen mystiikan voimat, tulee ”uuden ajattelun” tukipilariksi. Britanniassa apostolisen arvovalan ennallistamisen vastinetta kutsutaan ”restorationismiksi (Restorationism)”. Hyperkarismaattiset hahmot, kuten Terry Virgo, Gerald Coates, Roger Forster (jonka vaimo, Faith, kirjoitti kirjan, *The Femininity of God (Jumalan naiseus)*) ja edesmennyt Bryn Jones, pyrkivät perustuen Efesolaiskirjeen 4. lukuun ennallistamaan kolme asiaa, joita ei koskaan ole ollut olemassa.

Ensimmäinen näistä on apostolisen arvovalan ennallistaminen. Se ei ole se apostolinen arvovalta, jonka Jeesus antoi Paavalille ja kahdelletoista apostolille, vaan ennemmin jotakin sellaista, joka vastaa yhden piispan raskasta paimentamista (mono-Episcopal heavy shepherding). Toinen asia, jota he yrittävät ennallistaa, on apostolisen arvovalan versio, jota vastaa amerikkalaiset **Mike Bickle** ja **Kansas City'n väärät profeetat** eikä vähiten kaikista **Rick Joyner** ja **Cindy Jacobs**, ja jossa leikkiprofeetat voivat täysin ilman vastuuta Jumalan nimissä ennustaa ajan suhteen tarkkoja tapahtumia, jotka eivät toteudu ja edelleen olla kunnioitettuja ”profeettoja”. Kolmas alue, jota he yrittävät ennallistaa, on Kingdom Now -teologia, joka yhdistää tiettyjen ultra-helluntailaisten hyperkalvinistisen rekonstruktionismin edesmenneen **William Branham**'in Latter Rain/Manifest Sons -harhaoppeihin.

Ennallistamisen liike (Restoration Movement) on siten sitoutunut kolmen asian ennallistamiseen, joita alunperinkään ei ollut olemassa raamatullisen kristinuskon sisällä sen enempää, kuin sen amerikkalaisen ensimmäisen serkun, **C. Peter Wagner**'in uuden apostolisen uskonpuhdistuksen (NAR), käsityksiä. Sen pitämiseksi pyhänä, mikä ei ole raamatullista, Raamattua itseään ei voida enää pitää pyhänä heidän kvanttihyppysään.

On kuitenkin ainakin yksi ainesosa, joka on olennainen heidän kvanttihyppynsä/paradigman muutoksensa juurruttamiseksi, joka kyllästää seurakunnan ja lopulta vallitsee sen keskeisenä uskomuksena. Se on uusi eskatologia, jossa Jeesuksen profetoimat tapahtumat täytyy ohittaa päämääränä estää niitä koskaan tulemasta tietoisuuteen. Tässä ”uudessa ajattelussa” raamatulliset kristityt, jotka ottavat vaarin Jeesuksen varoituksista olla valppaina Hänen paluunsa merkeille kriminalisoidaan siksi, etteivät näe vaihtoehtoista ”Valtakunta Nyt” -skenaariota, joka tosiasiaassa perustuu kaikkien uskontojen universalistiselle käsitykselle pelastuksesta paljolti rakennettuna globaalille Rick Warren'in P.E.A.C.E. -suunnitelmalle, joka on perustavassa ristiriidassa Jeesuksen jumalallisen rauhansuunnitelman kanssa luvuissa Jesaja 52 ja Ef. 6 ja joka on riippuvainen raamatullisen evankeliumin saarnaamisesta. Siten näemme Warren'in perustelevan, että hänen suunnitelmansa voi toimia yhdessä hindujen, epäuskoisten juutalaisten, muslimien, buddhalaisten, tai keiden tahansa ”uskon ihmisten” kanssa. Samaan aikaan **Stephen Chalke** opettaa Iso-Britanniassa, että hindut ja muslimit voivat ”uudestisyntyä” ja ”pelastua” samoin kuin kristityt johtuen totuuksista, joita löytyy näistä uskonnoista. Sellaiset käsitykset eivät ole alkuperäisiä, vaan niillä on aikaisemmat ennakkotapaukset Peter Kreeft'in ja Colin Chapman'in kirjoituksissa.

Tässä uudessa eskatologiassa Clark Pinnoch'in ja John Sanders'in kuuluttama Jumalan kyvyn kieltäminen tietää tulevaisuus on ennakkoodellytys. Jumala, joka ei tiedä tulevaisuutta, ei kuitenkaan ole Raamatun Jumala. Tässä ”uudessa ajattelussa” tulos lopulta riippuu, ei Jumalan suvereenista ennalta tietämisestä eikä jumalallisen lunastuksen lopullisesta suunnitelmasta Raamatun kaavailemana, vaan ennemminkin se riippuu meistä aseistettuina omilla rauhansuunnitelmillamme Jumalan ”unelman” saavuttamiseksi. Koko käsitys Jumalasta, jonka on unelmoitava siitä, mitä haluaisi nähdä tapahtuvan, itsessään alentaa Jumalan jumalallisen aseman ikuisena, kaikkietäväänä, kaikkivaltiaana. Se ei ole vain väärää eskatologiaa; se on todellisuudessa jumalanpilkkua. Öljymäen puheessaan Jeesus käski opetuslapsiaan rukoillen ja huolella tarkkailemaan lähestyvän paluunsa merkkejä (Mt. 24:42). Mitätöidäkseen hänen käskynsä Rick Warren neuvoo kannattajiaan ohittamaan lopunajan profetian ”sivuraiteena”. Hän tekee sen käyttämällä sanoja siirtävää hermeneutiikkaa, jossa hän poistaa jakeen Apt. 1:6 ja korvaa sen jakeella Mt. 24:3. Tämän seuraus on, että Jeesuksen vastauksen tilalle kysymykseen Israelin

ennallistamisesta, jota apostolit todellisuudessa kysyivät luvussa Apt.1, joka valistaa heitä, että sen ajoitus ei ole heidän huolensa, mutta evankelioiminen on, Warren vaihtaa jakeita kirjojen välillä saaden sen näyttämään ikään kuin kysyttäessä, mitä Hänen paluunsa merkit olisivat, Jeesus sanoisi: ”Älkää murehtiko sitä; se ei ole teidän asianne.” Raamatun jakeiden ”leikkaa-liimaa” -vaihtamisellaan Warren saa Raamatun sanomaan, ei mitä Jumala sanoi, vaan mitä tahansa Warren halua Jumalan sanoneen.

Hänen toinen juonensa on todistaa teologisia argumenttejaan tukemalla niitä, ei eksegeesillä (Raamatun tieteellinen tutkimus), vaan etsimällä mikä tahansa Raamatun parafraasi, mukaelma, joka vain parhaiten sopii siihen, mitä hän haluaa Raamatun sanovan välittämättä siitä, mitä se todella sanoo alkukielillä ja alkuperäisissä käsikirjoituksissa. Nimellä, *The Message (Sanoma)*, tunnetun Eugene Peterson'in luopion väärän käännöksen avulla Warren on tehokkaasti uudelleen kirjoittanut Jumalan Sanan Rick Warren'in sanana. Silti suhteellisen harvat näyttävät edes huomaavan sitä ja vielä harvemmat välittävän. Laodikeassa hänellä on ”laillinen oikeus mielipiteeseensä”. Laodikeassa jokaisella todellakin on ”oikeutensa mielipiteeseensä”. Jälleen kerran, tämä on se, mitä seurakunnan nimi tarkoittaa. Kummallisesti tämän juuri tuli esiin yli sata vuotta sitten sellaisena aikana, jota joskus kutsutaan ”toiseksi suureksi herätykseksi”, joka on liitetty **Charles Finney**'iin. Finney, käytännössä pelagiolainen hereetikko, kielsi perisyntin, vaikka myönsi, että jokaisella on syntiä. Raamatun evankeliumi opettaa, että johtuen Aadamin synnistä me olemme syntyneet varustettuina langenneella luonnolla ja siksi meidän täytyy syntyä uudelleen ja saada uusi luonto Jeesukselta, viimeiseltä Aadamilta. Finney kielsi ihmisen hengellisen luonteen ja leikitteli Jumalan ikuisella luonteella. Vaikka Finney ei opettanut sitä suoraan, niin ”halpa armo” ja ”helppo usko (easy believism)”, joista etsijäherkkä ja etsijäystävällinen sovitellun evankeliumin malli, joka ei vaadi parannusta eikä opetuslapseutta, sai siemenvaikutuksensa ja alkoi Finney'stä. Finney'n rajalinjan pelagiolaisuus oli yhtä vaarallinen, tasapainoton ja epäraamatullinen yhdellä äärilaidalla, kuin hyperkalvinismi toisella. Silti Finney oli evankelikaalisen ”uuden ajattelun” airut aivan kuten Bultman (ja perustellusti Feuerbach) olivat liberaalin protestanttisen ja korkeamman kritiikin ”uuden ajattelun” airueita.

Aivan kuten korkeamman kritiikin ”uusi ajattelu” oli filosofisen rationalismin ajanhengen (zeitgeist) oheistuote, josta se ”tuli esiin (emerged)”, niin ”esiintulevaan uuteen ajatteluun” on oheistuote New Age'n ajanhengestä (zeitgeist). Kvanttimaailmassa konkreettisesta tulee harhaa niiden ajattelussa, jotka uskovat siihen. Siitä kaikesta tulee ”mielikuvituksen” asia. Se on sitä, mitä olemme nähneet toistuvasti kaikessa aina **Yonggi Cho**'n neljänestä ulottuvuudesta Brian McLaren'in anteliaaseen oikeaoppisuuteen (Generous Orthodoxy), joka itseasiassa ei ole muuta kuin vilpillistä harhaoppisuutta osoittaen tietä Suureen Babyloniin parinaan ekumeeninen viettelys, joka sopii siihen kuin hanska käteen.

Ihmisen mielikuvitus ei ole Pyhän Hengen aikaansaama Raamatun valaiseminen, vaan sen väärennös. Kuitenkin Esiintulevassa Kirkossa ja Saatanan tahtiin tanssivien McLaren'in kannattajien keskuudessa kristinusko ei koske vastauksia ikuisuuskysymyksiin eikä lopullista totuutta; se koskee sitä, minkä kukin luulee toimivan kohdallaan. Kun kerran on kuvitellut uuden Raamatun merkityksen itsensä sisältä, niin portti on täysin auki sille, että vainajahenki – demoninen henkiopas – väärentää Pyhän Hengen ohjauksen. Ne, jotka tunnustavat saaneensa sellaisia vääriä ilmestyksiä eivät ole muuta kuin New Age'n ”nousseita mestareita”, jotka teeskentelevät olevansa Jumalan profeettoja. Heihin kuuluvat Rick Joyner, Todd Bentley, Kim Clement ym. heidän kaltaisiaan. Työntövoima tälle virtaukselle ei kuitenkaan alkanut McLaren'ista, vaan Mike Bickle'n tuesta Kansas'in vääriille profeetoille ja tämän lajin petoksen edistäjistä, kuten **Bill Johnson**. Jack Deere'n uskonpuolustuksen irvikuva Joelin armeijan Manifest Sons -väärennökselle on viety luonnollisiin johtopäätöksiinsä McLaren'in ideoilla (ymmärtääpä McLaren sitä tai ei). Se, mitä meillä itseasiassa on, ei ole pelkästään saatanallisesti petetty pillipiipari, joka johtaa rottia vedenpaisumukseen, vaan tarkemmin Juudas-vuohi, joka johtaa Kristuksen lampaita Saatanan teurastamoon.